

DOMINIK DÁN

**VÁNOČNÍ
NADÍLKA**

VÁNOČNÍ NADÍLKA

Dominik Dán

VÁNOČNÍ NADÍLKA

slovart

Text © Dominik Dán 2024
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2025
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2025

ISBN 978-80-276-1208-6

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize
jsou vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Et lux perpetua luceat eis.

A světlo věčné ať jim svítí.

(Z katolické modlitby za zesnulé)

Věnuji vnoučce Magdalénce

Za odborné rady a neocenitelnou pomoc děkuji
MUDr. Ivetě Čierné, Ph.D., MUDr. Lucii Mihaleové,
MUDr. Janě Roštárové, Evě Schmied, Janě Manákové,
Mgr. Anně Kratochvílové, Mgr. Eduardu
Mataninovi, Michalu Nemcovi, Alexandru Berekovi,
prof. MUDr. Danielu Pindákovi, Ph.D., MUDr. Denisi
Valentovi, Ph.D., MUDr. Dušanu Rapošovi, CSc., MPH.

Zvláštní poděkování patří lékařům a zdravotnímu
personálu oddělení stomatology a maxilofaciální
chirurgie Onkologického ústavu sv. Alžběty v Heydukově
ulici v Bratislavě pod vedením primáře MUDr. Tarase
Feltsana, Ph.D., MPH.

1

PROSINEC 2003

Klaudie Winkler.

Otakar Šolc.

Ladislav Bek.

Tři nebožáci z Našeho Města, kterým osud nedopřál toho roku zasednout ke štědrovečernímu stolu, ale zapomněl jim to říct. Nevaroval je, že odchod z tohoto světa nebude zrovna podle příručky. Škrtl je ze zasedacího pořádku, jako když sfoukne tři svíčky, tři pírka ze stolu, ze štědrovečerního stolu, takže načasování jejich předčasného odchodu bylo o to smutnější.

Než k tomu došlo, trpěl i jeden policajt, prožíval největší tragédii, jakou může policajt ve výkonu služby zažít – službu přímo na Vánoce.

Detektiv z oddělení vražd Ota Hanzel vešel do kanceláře číslo sto čtyřicet jedna dvacátého čtvrtého prosince přesně v 6:30 ráno.

„Šťastný a veselý...“ pozdravil jediného detektiva v kanceláři, mordujícího se s psacím strojem.

„Ty už mě taky neseř,“ procedil Kuky mezi zuby, vůbec nezvedl zrak od rozepsané strany.

„Čekal sem, že mi padneš kolem krku a zulíbáš mě, že tě střídám o hodinu dřív, a ty takhle...“

Kuky konečně odlepil zrak od papíru, mrkl na hodiny nade dveřmi.

„Máš snad roupy, Oto?“

„Co doma? Vstávám v pět i bez budíku, někdy i dřív. Akorát bych se motal od okna ke dveřím a zpátky. Myslel sem,

že se ti to šikne, a ty..." Hanzel bezmocně rozhodil ruce, kolegova reakce ho překvapila.

"Promiň," vzdychl Kuky. "Do prdele!" okomentoval problém, jemuž se právě věnoval. "Nestíhám, vidíš sám."

Podle napjatého výrazu ve tváři Hanzel usoudil, že kolega má za sebou těžkou čtyřřadvacítku.

"Bylo něco?" zeptal se zbytečně, neboť kdyby neměli nový případ, Kuky by ho vítal schoulený v křesle, zabalený v dece, s ospalky v očích, se smradlavým zívnutím na rtech. Jenže Kuky celou noc oka nezamhouřil, to bylo očividné.

"Bylo. Zrovna se snažím dopsat hlášení. Dej mi ještě deset minut a všechno ti řeknu."

Hanzel pochopil – má být ticho. Svlékl si zimník, na věšák pedantně zavěsil klobouk. Vybaloval si, z igelitky do ledničky přemístil dvě láhve piva – desetistupňového. Vánoce sem, Vánoce tam, služba je služba a inspekce a čerti nikdy nespí, nechtěl nadýchat zrovna na svátky. Za láhvemi putovaly dvě konzervy sardinek v oleji – ryby k Vánocům přece patří, ne? – fašírka, bramborová omáčka nakyselo, strouhaná červená řepa. Na ledničku položil půlku krájeného chleba, pro jistotu ho vložil do igelitky. Dva Vánoce ztvrdlé rohlíky hodil do koše, hned bylo v igelitce víc místa.

Sedl si, přesunul pár bezvýznamných lejster po stole, odemkl zásuvku, vytáhl revolver, rozebral ho, hlavně nasměroval do okna, zkontroloval vývrt, protřel ji hadříkem, tisíckrát opakovanými zautomatizovanými pohyby ji začal leštit. Vánoce sem, Vánoce tam, nejen inspekce a čerti nespí, i pár lotrů by se našlo.

Kuky se zarazil, četl poslední řádky rozpracovaného hlášení, přemýšlel, váhal. Hanzel využil chvíle.

"Proč bušíš do stroje, proč nepoužiješ počítač?"

"Tamhleto zabeďnou chciplou elektronickou krabici?" Kuky se zamračil na služební počítač.

"Jo."

"Zaseknul se, hajzl! Eště štěstí, že při výměně psacích strojů za počítače zachoval Eda chladnou hlavu a jeden před demoliční četou schoval."

Nejstarší z detektivů Eduard Burger zachoval dvě chladné hlavy, neboť tušil problémy s nastupující modernizací

a schoval dva psací stroje. Jeden uložil do rohu kanceláře na malý stolek pod oknem. Aby nepřitahoval oči závistivců, přehodili přes něj starý ubrus, druhý, menší, schoval do plechové skříně, ale nebyl ochotný se o něj dělit, nevytahoval ho. Jednou možná přijde čas a použije i ten, zatím nikoli.

Burgerovo předvídavé opatření nikomu z nadřízených nevadilo – klasické psací stroje stejně putovaly do šrotu, takže když se do kolonky s registračním číslem dvou schovaných strojů napsalo velké VYŘAZENO, a vyřazeny nebyly, nebyla to krádež, byla to předvídavost.

„Zlatej Eda,“ pochvaloval si Kuky, starou dobrou psací mašinku láskyplně pohladil po klávesách. „Co bych si bez něj počal.“

„Proč si nezavolal technika?“

„Sou Vánoce.“

„I o Vánocích musí mít někdo službu.“

„Má, ale je marod.“

„Jak to víš?“

„Volal sem operačnímu, že mám poruchu, zjistil, že technik má angínu a do práce je ochotnej přijít jen v případě elektronického útoku imperialistickéjch zemí.“

„To sme už i my.“

„Tak socialistickéjch, je mi ukradený, kam právě patříme, teď je důležitý, že elektrická krabice se zasekla, technik stávkuje a já otročím na tomhle soustruhu.“ Kuky vyčítavě oběma dlaněmi ukázal na mechanický Consul, pak si to rozmyslel a rychle, aby se neurazil, ho pohladil. „Můj zlatej...“

Hanzel se v duchu usmál – už párkrát se jim Burgerova předvídavost vyplatila. Počítače byly na administrativní práci fajn, ale musely fungovat, jinak z nich nevydolovali ani literu.

„Eště minutku,“ škemral Kuky. „Už sem na konci.“

Hanzelovi zmínka o operačním středisku připomněla povinnost při nástupu do služby.

„Volat můžu?“

„Jasně, hlavně na mě nemluv. Eště minutku, Edo.“

Detektiv vytočil známé číslo.

„Operační středisko, kapitán Zlocha.“

„Oddělení vražd, kapitán Hanzel. Hlásím příchod, Jaroslave.“

„To si ty, Otoslave?“

„Já.“

„Co tam děláš?“

„Nastupuju do služby.“

„Kam?“

„Do služby, mám výjezd.“

Telefon se odmlčel, Hanzel si byl jistý, že operační důstojník hledá zašantročený seznam výjezdů na svátky. Našel ho.

„Fakt,“ hlesl. „Ty si neměl na stole kalendář, když sis plánoval službu na prosinec? Dneska sou Vánoce.“

„Tak vidíš, a já mám výjezd. Ty si ještě stará služba – nebo už dnešní?“

„Dnešní, už sme vystřídali. Co to máte za poměry na tom vašem slavným oddělení vražd? To tam nemáte nějakýho zobáka zelenáče, kterému byste přilípili vánoční službu? U vás musej sloužit starý páky?“

„Máme, dokonce dva, ale jednomu ještě teče mlíko po bradě a druhý si zrovna zvyká na život bez dudlíku, tak sme ho nechtěli nechat sloužit samotnýho v plínkách.“

„Ale proč zrovna ty? Je tam dost mladších. Musel si Maryora pěkně vytočit. Cos proved’?“

„Nic.“

„Kecáš! Vánoční služba se nedává za nic, musel si ho pořádně nasrat. Řekni, cos proved’, ať máme na operačním o čem drbat.“

„Nic, fakt nic, vzal sem to dobrovolně.“

„Dobro...“ operační důstojník úžasem oněměl. „Poslechni, Oto, nikam nechod’, ani se nehni, zůstaň v kanceláři, sanitka je tam do deseti minut. V Pezinku na Cajlu pracuje můj bratranec, zařídím ti luxusní pokojíček, jenom pro tebe, pěknej, vypolstrovanej, jak stěny, tak strop, neboj se, bude ti tam jako v bavlnci.“

„Nemusíš, nezbláznil sem se, já mám jen tak dobrý srdce. Přišlo mi kluků z oddělení líto, tak sem to vzal.“

„Vzal! Tak kluků ti přišlo líto – a rodina může jít do...“ Operační důstojník se zarazil. „Promiň, Oto, to mi jen tak ujelo, zapomněl sem...“

V telefonu nastalo trapné ticho.

„Neomlouvěj se, to nic, pomalu si zvykám.“

Kuky zvedl zrak od rozepsaného hlášení, postřehl, že kolega s telefonem u ucha ztuhl, pohled nepřítomně upřený do rohu kanceláře, nehtem ryl do stolu nějaký obrázek – asi vyslechl něco nepříjemného, trpkého, možná smutného, ale Kuky nevěděl co, druhou část rozhovoru neslyšel.

Operační důstojník v tom shonu a návalu radosti z vánoční služby zapomněl, co kolega z oddělení vražd prožil letos v dubnu – pochoval manželku. Paní Hanzelová odevzdala celé srdce svému milovanému muži a to, co z něj zbylo, jí museli vyříznout a hodit do koše. Chvilí jí bilo v hrudi náhradní, ale ani to se neosvědčilo a v dubnu došlo. Smutná událost zasáhla všechny v kanceláři, celé oddělení. Pohřeb byl o to smutnější, že chyběl i Hanzelův jediný syn – neviděli se pět let. Odešel za prací do ciziny, naposledy se ozval z Austrálie, Hanzel to vůbec nechápal, neboť původně jel jen s partou kamarádů do Irska. Hanzel měl ze zeměpisu vždycky trojku, ale i tak se mu zdálo, že je Irsko od Austrálie dost daleko, alespoň jako od nás do Michalovic, možná i víc, takže nikomu z rodiny nebylo jasné, jak se tam chlapec zatoulal. Naposledy se ozval před třemi lety, od té doby jako by se po něm slehla zem, ani konexe na nejvyšších místech, ani ministerstvo zahraničních věcí nepomohly v pátrání, prostě se vypařil. Hanzel zůstal sám.

„Takže dneska sloužíme spolu, Otoslave,“ snažil se to zamluvit operační důstojník.

„Sloužíme, Jaroslave.“

„Budeš v kanceláři nebo budeš domů?“

„Mám od Mayora podepsanou knížku od auta, takže sem mobilní. Přišel sem převzít službu od Kukyho, když nic nebude, budu domů a budu držet pohotovost na telefonu, číslo máš.“

„Mám. Když budeš odcházet, ohlas se mi, ať vim, koho mám ještě v baráku.“

„Ohlásím se.“

„Pozdravuj Kukyho.“

„Vyřídím.“

„A...“ operační zaváhal.

„Poslouchám.“

„A šťastný a veselý, Oto, jestli se to tak dá říct.“

Hanzel váhal s odpovědí, nic rozumného ho nenapadlo.

„Děkuju, tobě taky, Jarku. Říct se to dá, horší je šťastně a vesele je prožít. První Vánoce bez...“ Znovu zaváhal.

„Kdyby něco, ozvi se.“

Operační důstojník rychle zavěsil, najednou pro něj byl telefonát s detektivem tíživý, smutný, úplně nevánoční. Nechtěl ho dál trápit vzpomínkami, raději rozhovor přerušil.

Také Hanzel zavěsil, s pohledem upřeným na sluchátko. Vůbec si neuvědomil, že si povzdechl.

Kukymu chyběl ještě poslední odstavec, nemohl se soustředit, po očku sledoval kolegu. Hanzel snášel rány osudu statečně, ale občas přišel okamžik, kdy toho bylo příliš, občas na něj dolehla deprese, jako teď. Kuky ho nechal být, soustředil se, přečetl si předposlední odstavec, navázal a za chvíli byl s hlášením hotový.

„Jupí! Hotovo!“ zajásal. Podíval se na hodiny nade dveřmi: 6:52. „No prosím, a ještě k tomu v limitu!“

„Kam to tesat?“ probral se kolega.

„Už nikam, Oto, všechno sem napsal a zanesl. Hlášení na operační středisko šlo ve čtyři v noci, takže podklady do svodky maj, hlášení pro vyšetřovatele sem zrovna dodělal, ale dohodli sme se, že spis zkompletujeme až po svátcích – to samý hlášení použijeme i pro naši potřebu, kdyby se věci zkomplikovaly a museli bychom pátrat i přes svátky.“

„Proč by se měly věci komplikovat?“

„Protože ho ještě operujou a nemám zprávu o rozsahu zranění.“

„Aha. Dobře, tak už by si mi konečně mohl říct, koho operujou, proč ho operujou, proč nás to vůbec zajímá, o co de.“

„O blbost – hádka, bitka, pich.“

„Znásilnění?“

„Pich do žeber.“

„Ale žije.“

„Žije.“

„Takže to není vražda.“

„Není.“

„Výborně, takže naše kluky necháme, ať si užijou svátky, a ty mi všechno pomalu, postupně a hlavně podrobně povíš.“

„Provedu!“ Kuky se uvelebil na svoji pohodlnější židli, hnusná dřevěná mrňavá nepohodlná za psacím stolem

mu lezla na nervy. Psací stroj jako záchrana – prosím, ale ta židle, hotová mučidla!

„Včera sme končili normálně v půl čtvrtý.“

Hanzel přikývl, pamatoval si, co bylo včera.

„... šel sem k našim, byl tam i brácha, pomáhali sme mámě s přípravama, s úklidem. Nahlásil sem se operačnímu, aby věděl, kde sem...“

„Musíš až tak podrobně, až tak odzadu? Má to pro případ nějaký význam?“

„Nemá, jen sem chtěl, abys měl přehled o činnosti.“

„Nesplet' sis mě s důstojníkem inspekční služby?“

„Ne, ten dorazil až ve tři ráno, dejchal sem já, vyšetřovatel i technik, celej výjezd.“

„Takže od pondělka nastupuješ k pochůzkářům?“

„Nenadejchali sme, ani jeden! Oto, chlastat ve službě o svátcích anebo na silvestra je čirá sebevražda. Nejsem včerejší.“

„Tak už buď konečně dnešní a řekni, co se stalo.“

„Operačnímu sem volal v půl dvanáctý, zrovna sme s bráchou dodělali stromeček, víš, my na Vánoce zdobíme stromeček den předem, abychom na Štědrej den měli klid. I zelňačka je navařená předem, protože na druhej den je nejlepší, i salát...“

„Kuky!“

„Dobře, dobře, já jen, abys byl v obraze.“

„Bodnul někdo tvýho bráchu, nedejbože mámu?“

„Ne, blázníš?“

„Tak v jakym sem obraze? Ve vašem domácím?“

„Dobře, už se k tomu dostáváme, v půl dvanáctý sem volal operačnímu, ještě bylo všechno v pořádku. Volal sem mu, že budu spát u mámy, kdyby mě někdo sháněl, nebudu doma. Nadiktoval sem mu adresu a telefonní číslo, jak říkám, ještě bylo všechno v pořádku.“

Hanzel přikývl, že pozorně naslouchá a zatím všemu rozumí.

„V půl třetí to přišlo. Volal operační, že máme případ – v Doležalově za hospodou Iskra našli zkrvavenýho chlapa, ze zad mu trčel nůž. Stavil sem se pro technika, zase nemaj pojízdny auto, vyšetřovatel přijel svym.“

„Proč náš výjezd, proč ne okresní?“

„Okresní tam už byl.“

„Aha, takže místo pátrání po horký stopě zase přehazování horkýho bramboru z ruky do ruky, jako dycky.“

„Z ruky do ruky ne, z okresu na kraj, jako dycky. Okresní vyšetřovatel trval na svym, že když je tam nůž a útok směřoval na životně důležité orgány, de o pokus vraždy, náš vyšetřovatel argumentoval tím, že když nemáme lékařskou zprávu, nemůžeme vědět, kam směřoval útok, a vzhledem k tomu, že poškozený žije a převezli ho do nemocnice, měl by si to převzít okres jako ublížení na zdraví, a pokud se zjistěj přitěžující okolnosti, bude dost času případ překvalifikovat.“

„A...?“

„A okresní vyšetřovatel, že leda houby! Vražda je vražda!“

„Ale rozhoduje názor vyšší instance, ne?“

„Na tom se shodli – oba volali svejm šéfům a šéf krajský vyšetřovačky rozhodnul, abychom se nehádali s okresákama eště i na Vánoce a udělali gesto a...“

„... a tak ste to vzali,“ uzavřel debatu o kompetencích Hanzel, utrápeně si schoval tvář do dlaní, nechápavě zavrtěl hlavou.

„Hm,“ připustil Kuky.

„Bez lékařský zprávy.“

„Hm.“

„Bez argumentace.“

„Hm.“

„Bez odporu.“

„Hm.“

„Protože sou Vánoce.“

„Hm.“

„No, tak ti pěkně děkuju, můj milej Kukínku, a eště jednou ti přeju šťastný a veselý.“

„I tobě, Otíku, i tobě.“

„Děkuju, o nadílku už ses mi postaral.“

„O jakou nadílku? Co to zase dramatizuješ? Chlapíka odoperujou, přes svátky si poleží, to je do pátku, v sobotu ho skočím do nemocnice vyslechnout, v pondělí případ vyšetřovatel překvalifikuje na ublížení na zdraví, celý to sbalíme a odlífrujeme na okres eště do konce roku, tak jakákak nadílka?“

„Jen aby, jen aby,“ kroutil hlavou Hanzel, neboť s případem na první pohled jednoduchými měl svoje zkušenosti. Ztichli.

„Čekám,“ Hanzel přerušil ticho.

„Na co?“

„No, přijeli ste i s technikem na místo činu...“

„Aha, pokračuju. Přijeli sme na místo činu. Víš, kde je Iskra?“

„Vim.“

„Když stojíš před vchodem, tak vpravo je zastávka autobusu, vlevo pokračuje chodník, dostaneš se na roh hospody, a když zahneš, dostaneš se k nakládací rampě z boku hospody.“

Hanzel přikyvoval, ano, ano, všechno zná.

„Eště před nakládací rampou sou popelnice.“

Hanzel přikývl.

„Tam ho našli, na černejch plastovejch pytlech se smetím.“

„Koho?“

„Poškozený je Otakar Šulc, šedesát dva let, správce a masér místního fotbalovýho klubu TJ Lokomotiva. Ženatý, dvě dospělý děti, bez záznamu v registru. Slušnej, nekonfliktní občan.“

„Kdo ho našel?“

„Vedoucí restaurace Daniel Feješ.“

„Kdy?“

„Mně volal operační přesně v půl třetí a řek’ mi, že ho našli právě teď, před pár minutama. Právě ho převáží sanitka.“

„Co tam dělal vedoucí tak pozdě v noci, skoro nad ránem?“

„Poslední den provozu před vánočníma prázdninama, podnik bude tejdén zavřenej, tak dělal papíry, administrativu, potom kontrolu celýho objektu, při kontrole zvenčí ho našel.“

„Šolc patří k běžnejm zákazníkům, ke štamgastům, k náhodnejm kolemjdoucím? Nebo do Iskry vůbec nechodívá?“

„Je to štamgast.“

„Byl tam včera na pivu?“

„Byl.“

„Viděli ho, s kým seděl?“

Kuky se naklonil, podal kolegovi záznam.

„Co je to?“

„Záznam z vytěžení vedoucího Feješe.“

„On není vyslechnutý do protokolu?“ žasl Hanzel.

„Vyslechnul sem ho na místě, dělal sem si podrobný poznámky, zpracoval sem z toho služební záznam, sou tam všechny potřebné informace, víc neví.“

„Jako oznamovatel a hlavní svědek měl být vyslechnutý do protokolu.“

„K čemu? V protokolu by bylo to samý, co držíš v ruce, jen v přímý řeči. Víc by nám stejně neřek’.“

„Ale...“

„Neblázni, Oto, dyť o nic nejde, obyčejná bodáčka.“

„Jestli o nic nejde, k čemu ste to brali k nám na kraj?“

„Protože rozhodli šéfové, ale my dobře víme, že ve skutečnosti o nic nejde.“

„Kuky, ale vzali ste to k nám, prvotní úkony měly být udělaný, jako by šlo o pokus vraždy.“

„Chtěl sem ho vzít nahoru, ale vyšetřovatel rozhod’, že zatím stačí vytěžit ho takhle, a pak se uvidí.“

„Aha, takže tebe řídí vyšetřovatel, zdravěj rozum si nechal, ať se kinklá doma u mámy na vánočním stromečku, co?“

„Oto, aspoň si ten záznam přečti, uvidíš, že je tam všechno podstatný, výslechem bychom nic víc nezískali. Když bude potřeba, vyslechnu ho dodatečně, nezdrhne nám. Kromě toho sou Vánoce, sám říkal, že už je skoro dvacet čtyři hodin na nohou, chtěl jít domů, byl utahanej, z taktickýho hlediska sem udělal dobře.“

„Z taktickýho hlediska?“

„Samozřejmě. Kdybych ho hnál k nám do kanceláře, akorát by se šprajcnul a na just by mi nic neřek’. Počítal sem s tím, že ho ještě budeme potřebovat – proč ho naštvat hned na začátku vyšetřování?“

Hanzel se přestal s kolegou dohadovat, přečetl si hlášení, našpúlil rty, po chvíli zamyšlení uznal, že Kuky má možná pravdu. V hlášení bylo všechno podstatné, a kdyby se později vyskytly pochybnosti, není problém vedoucího předvolat a řádně vyslechnout do protokolu.

„Dobře,“ ukončil zamyšlení, „řekněme, že máš pravdu, Kuky. Z hlášení je jasný, že... že,“ Hanzel si musel pomoci papírem, jméno si nezapamatoval, „že pan Otakar Šolc večer před Vánocema zašel na pivo do hospody, kde patřil

mezi stálý zákazníci. Kdy přišel, si vedoucí nepamatuje, ale večer kolem osmý už ho registroval, seděl u zadního stolu se svojí partou. Musim tě pochválit, celou partu ti vedoucí podrobně popsal a...

„A znal i ména, takže sem je ustálil a vylustroval.“

„... a za to sem tě chtěl pochválit, skvělá operativní práce, známe počet – sou čtyři, víme, jak se menujou, kde bydlej, neutečou nám.“

„Ale shánět je jednoho po druhym a vyslýchat sem je nemoh', to, doufám, uznáš. Byly tři hodiny v noci.“

„Uznávám, proto říkám, že to stačí, máme je ustálený, nikam nám neutečou. Vedoucí si všimnul, že Šolc minimálně dvakrát změnil stůl, seděl i u stolu uprostřed, chvíli i u stolu před výčepem. S kým přesně, neví, věnoval se svojí práci, ale jak sám uvádí, nikoho cizího v podniku neregistroval, takže i ty dva stoly se budou dát ustálit.“

Kuky přikývl, ano, on si to také tak představuje.

„Přesně to si myslím taky, Oto, lidi v podniku ustálíme levou zadní, všichni se navzájem znaj, ale problém nastane, pokud pachatel v podniku nebyl, pokud nepatří do party, pokud to byl jen náhodnej kolemjdoucí, v tom případě bude pátrání horší. Pokud byl pachatel v hospodě, je důležitý zjistit, kdy odešel a jestli šel se Šolcem anebo před nim a počkal si na něj, nebo po něm a dohnal ho venku.“

„Ale to je rozsah práce pro celou kancelář na dva, možná tři dny.“

„Proto sem se do hlubšího vyšetřování vůbec nepouštěl, soustředil sem se na prvotní informace. Zjistil sem, že zavíračku maj v Iskre v deset, ale podnik byl jako dýcky před zavíračkou plnej. Mezi desátou a půl jedenáctou se zákazníci začali rozcházet, v jedenáct zůstalo už jen jádro, Šolc byl mezi nima. Podle vedoucího odešel mezi jedenáctou a půl dvanáctou, ale neviděl ho odcházet, takže ani neví, jestli odcházel sám nebo s někym. Opozdilci si dali u výčepu panáka na odchodnou a postupně se po jednom po dvou vytráceli, zůstali jen dva, švagr vedoucího s kamarádem – i ty sou ustálený. Dali si s vedoucím ještě jednoho a v půl dvanáctý vypadli. Výčepák už měl výčep zavřenej, za chvíli se poroučel i s jednou ze dvou číšnic.

V půl dvanáctý zůstal v Iskre jen vedoucí a druhá servírka, slečna...“ Kuky nechal záznam Hanzelovi, stačily mu poznámky, „slečna Struhárová, uklízela plac, vedoucí dělal v kanceláři tržbu, papíry, běžnou administrativu. Kolem půlnoci se čísnice rozloučila, vedoucí zůstal sám, dodělal papírování a oběhnul celej podnik, jestli je všechno pozavíraný. Ve dvě v noci zamknul podnik a kontroloval zvenku všechny okna a dveře, směřoval k boční uličce s nakládací rampou, protože na jejím konci za rampou měl zaparkovaný auto, a právě tam, u popelnic, ho našel – ležel na břichu na hromadě pytlů s odpadkama, ze zad mu trčel nůž. Nejdřív ho nepoznal, až když ho otočil, zjistil, kdo to je. Šolc se pohnul, zastěnal, vedoucí pochopil, že ještě není pozdě, zavolal sanitku a hned nato sto padesát osmičku. Sanitka předjela i první hlídku, když přijeli, Šolc už byl pryč, čekal je jen vedoucí.“

„Výborně,“ hlesl Hanzel.

Kuky nevěděl, zda to má být sarkasmus, anebo ho kolega opravdu chválí, raději byl ticho.

„Ve dvanáct odešla poslední servírka,“ rekapituloval Hanzel víceméně sám pro sebe.

„Správně,“ souhlasil Kuky.

„Ve dvě odchází i vedoucí.“

„Asi tak.“

„Kde byl dvě hodiny?“

„Přesně na to sem se ho ptal taky, Oto. Vysvětlil mi, že my, co stojíme před výčepem, si neumíme představit, kolik dá práce těm za výčepem, abychom měli čerstvě načepovaný pivko, aby byl gulášek pořád teplej, aby byly křupky křupavý, popelníky čistý, ubrusy vypraný...“

„Dobře, dobře, zkrát to!“

„Prostě mi vysvětlil, že před tejdenní odstavkou celýho podniku má dvakrát tolik práce s uzávěrkou a po papírování musel oběhnout celej podnik a fyzicky zkontrolovat záchody, jestli netečou, kuchyň, jestli je zavřená voda a plyn, všechny okna, kotelnu, šatny...“

„A to mu zabralo dvě hodiny?“

„I víc, nezapomínej na administrativu. S tou začal ještě za plnýho provozu, jinak by tam seděl do rána.“

„Prověříme si to, známe i jiný vedoucí.“

„Podle tebe je podezřelej, Oto?“ žasl Kuky.

„Zatím ne, ale kolikrát už sme zažili, že si pachatel hrál na oznamovatele, jakože náhodou našel mrtvolu?“

„Připouštím,“ přikývl Kuky, neboť i on už to zažil.

„Co o něm víme?“ Hanzel už byl rozjetý, už vyšetřoval, už věřil. Ze stolu vzal Kukyho hlášení, četl. „Daniel Feješ, ročník padesát dva, takže je mu padesát jedna, chlap v nejlepších letech. Bydlí ve Slunečný sedumnáct. Slunečná... Slunečná, to sou rodinný domy v milionářský čtvrti ve čtvrtým obvodě, znám to tam. Zazobanej vedoucí.“

„Dočteš se dál,“ ušklíbl se Kuky.

„Ženatej, manželka Katarína, rozená Koleníková, zubní technička. Taky řemeslo se zlatým dnem. Dvě děti, syn tenhle rok skončil vysokou ekonomickou, dcera ještě studuje, taky ekonomii. To se může při jeho zaměstnání hodit. Pan kolega Kuky mu položil i zákeřnou otázku, jak dlouho pracuje u fochu, takže se dozvídáme, že u fochu pracuje víc jak třicet tři let – nastoupil hned po učňáku jako obyčejnej pingl a postupně se vypracoval. Vedoucím restaurace byl už za socíku, potom si provoz pronajal, pozdějc koupil a otevřel ještě dvě, a teď si žije na vysoký noze.“

„Opravdu na vysoký, kdybys viděl toho bavoráka, co ho čekal před hospodou! Nedivím se, že ho radši schovává za nakládací rampou, jinak by riskoval, že mu ho ukradnou, v lepším případě ze závisti poškrábou.“

„Pučil Šolcovi nějaký prachy?“

„Ty ho fakt podezíráš? A i kdyby, bodnutím do žeber by se mu dluh vrátil? Nešel by sám proti sobě?“

„Tak pučil – nebo ne?“

„Ptal sem se na Šolcovy finanční poměry...“

„Takže i tobě to vrtalo hlavou, co? Taky si vyšetřoval, nebyl si tam jen do počtu.“

„Vyšetřoval sem, dyť jestli to mělo bejt naše, ať máme aspoň nějaký informace. Nepučil, Šolc je solventní, seriózní starší pán.“

„Takže nepučil, hm...“

„Oto, prosím tě!“

„Nepros.“

„Dobře, kdyby tě to mělo trápit celý svátky, tak odvolám svojí aktivitu na sobotu a skočím za nim do nemocnice